

CRE(i)ATURES DE SEGONA MÀ

Escrit per Pere Riera per a l'exposició d'escultures *El meu carrer* d'Oriol Vidal a la GALERIA SAFIA
20 de maig / 2 de juliol de 2010

Cre(i)atures que ens son familiars i son família per que son filles de segona mà engendrades de forma subrogada per la inseminació lúdica de les concavitats buides dels motlles i embolcalls que guarden i transporten els objectes de valor i de primera mà que circulen pel nostre univers de cada dia.

Cre(i)atures inútils que, després d'una curta incubació, inauguren, amb el desballestament de la mare de lloguer, una espècie híbrida de zoologia mineral de bèsties i artefactes imprevisibles però no del tot inesperats, que viuen a mig camí entre l'absència i la presència.

Cre(i)atures properes i a l'abast, generades, en una segona oportunitat de reciclatge poètic, per acoblament amb úters artificials sense vida pròpia que son els objectes més insignificants, lleugers i banals de la producció material de la ciutat contemporània.

Cre(i)atures residuals i domèstiques, de pell fina i carícia fàcil com la dels nadons, pelutxos, joies, i altres entranyables animals de companyia.

Cre(i)atures, inquietants i enigmàtiques, sense rostre ni mirada, que extreuen del fons més remot de l'oceà de la memòria les restes ocultes d'una civilització propera i desconeguda.

Cre(i)atures inevitables i innocents com el desig per que deuen la seva existència més a passions i compromisos de tria, prova i procés, que a serioses veritats apriorístiques de Forma o de Idea.

Cre(i)atures d'hivernacle que maduren per un procés pervers de doble inversió positiva més propi dels drapaires, pessebristes, taxidermistes, artistes cansats i d'altres col·leccionistes incensats, que dels olímpics dissenys dels grans corredors en forma, de forma i d'opinió.

Cre(i)atures que habiten l'aura de l'aire que embolica els cossos i els objectes i que, pel fet de situar-se al lloc precís de frontera on l'individual i l'impersonal es confonen, arriben a la vida pel mateix procés d'aparició i desaparició que forma les marees, el baf que entela els vidres i la dimensió poètica més fugissera i colpidora.

Cre(i)atures re-cre(i)ades per una forta energia dèbil que, amb la mateixa fragilitat dels vaixells de paper, en fa de la deriva el seu timó per explorar i descobrir les figuracions latents i subsidiàries que folren els mons intermediaris de l'aire, on hi troba el repòs de massa treballs forçosos.

Cre(i)atures re-cre(i)ades per la **cre(i)atura** Oriol Vidal que, engrescat per la sorpresa i la bellesa de la **re-cre(i)ació** ha aconseguit, pesar, mesurar i fer visible l'aura de l'aire de l'estoig que guarda el nostre afecte.

Pere Riera, arquitecte